

„Törődnünk kell a gyülekezet kevésbé tevékeny tagjaival is”

Dobri András lelkipásztornak családi örökség is a Kerekdombi Református Egyházközség vezetése

A kolozsvári egyházközségek közül hetedikként vált önállóvá 1960-ban a kerekdombi reformátusok gyülekezete. Dobri János lelkipásztor áldozatos munkája és közbenjárása révén – Isten akaratából – 1980-ra épült fel a Nagy Lajos király/Corneliu Coposu út 72. szám alatti templom, amely lelki szempontból is új lendületet, gazdagodást nyújt mindmáig a gyülekezet tagjainak. A hajdani lelkész által megálmodott és megvalósított célkitűzéseket – egyfajta családi örökségként is – fia, Dobri András viszi tovább, aki 1986 óta szolgál az egyházközségben. A templomba járók lelki gondozásán és a hívek közötti kapcsolat erősítésén túl munkatársaival a távolmaradókat is igyekeznek megszólítani, ebben segít például gyülekezeti értesítőjük, a *Létezőnk*. A folyóirat lapozgatása közben a gyülekezet kevésbé aktív tagjai is tájékozódhatnak azokról az eseményekről, amelyek a parókia területén vagy éppen az ország más pontjain zajlanak, s tudomást szerezhetnek egyebek mellett az ünnepeket köszöntő közösségi összejövetelekről, a különböző táborokról, kirándulásokról.

FERENCZ ZSOLT

A feljegyzések szerint a Kerekdombon már az 1930-as években tartottak istentiszteleteket, bibliaórákat és zoltáros kerti találkozókat, az '50-es években pedig tanítás is folyt a hidelvei gyülekezetrész ezen területén. 1953-ban keltezett beszámolójában ezt írta Biró Mózes hidelvei lelkipásztor az egyik segédlelkészéről: „arra kértem, hogy rendszeresen járjon ki a kerekdombi gyülekezetrészhez tartozó Kardosfalvára, amit én éveken keresztül személyesen gondoztam”. Már az Imre király/Partizán út 62. szám alatti telken 1946-ban elhelyezett alapkövön igazolta, hogy a templomépítés gondolata nagyon hamar megfogalmazódott a közösség tagjaiban. A lehetséges helyszín változott ugyan az évek folyamán – s időközben a Nagy Lajos király út 72. szám alá helyezték át az *Emlékezés* feliratú alapkövet –, a templomról azonban nem voltak hajlandók lemondani a kerekdombi reformátusok. A harminc évvel korábban megindult gyülekezetszervezés 1960-ra csúcspontot ért el, a villanykályhákkel ellátott 50 négyzetméteres helyiségben ekkor kezdte meg működését az immár önálló gyülekezet, 2269 lélekkel.

„Nemcsak őrizni akarta az álmukat...”

– Édesapámat 1969-ben hívták meg a gyülekezetbe, ahol akkoriban még csak egy kis imaházban tartották az istentiszteleteket. Elsődleges feladatának a templomépítést tekintette, ez irányú elképzelését a gyülekezet is támogatta – emlékezik vissza Dobri András, aki az egyházközség történetét bemutató kiadványban (*A Kolozsvár-Kerekdombi Református Egyházközség 1960–1980–2010*) részletesen foglalkozik a témával. „Dr. Dobri János személyében a templomról és lelkési lakásról álmodó gyülekezet olyan lelkészt nyert, aki az álmukat nemcsak őrizni akarta, hanem valóra váltani is. Az [...] 1969-ben készült tervvel 7 éven keresztül kilincselte az illetékesek jóindulatának kapuján, míg végre 1977. szeptember 24-én hozzá lehetett kezdeni a templom építéséhez. [...] Dr. Dobri János lelkipásztor bebizonyította 7 évi kitartó várással és akarattal, hogy e sötét korban is lehet, épülhet templom.” – írta édesapja fáradósáiról Dobri András, rámutatva ugyanakkor arra is, hogy „az épülő templomot itt, Erdélyben mindenki egy kicsit magának érezte”. A gyülekezet tag-

Jól sikerült táborozás a bogártelki gyülekezeti házban

jai mellett ugyanis „többször más gyülekezetek lelkipásztora is idejött hívei egy csoportjával néhány napig azért, hogy a reménység templomába ők is beépítsék szeretetüket”. 1980. április 27-én szentelték fel a gyülekezet új otthonát, majd 1988-ra készült el a parókia épülete a lelkési lakással, az imateremmel, a lelkési irodával, gyermekmegőrzővel, egészségügyi szobával.

– Édesapám nyugdíjba vonulása után a gyülekezet rögtön meghívott, a felkérés pedig számomra különösen megtisztelő volt, hiszen gyakorlatilag itt töltöttem gyermekkorom egy részét, és úgy éreztem, ezt az apai örökséget nekem kell tovább gondoznom – magyarázza a jelenlegi lelkipásztor. Elmondása szerint az elmúlt 50 évben jócskán apadt a gyülekezet lélekszáma – mára már alig vannak ezernél többen –, mégis örömdetes, hogy bár egyesek a határon túl élnek, a rokoni kapcsolatok ápolása révén is a kerekdombi egyházközséghez tartozónak vallják magukat. Olyanok is vannak, akik ugyan sosem laktak a Kerekdombon, érzelmi indíttatásból mégis ide kapcsolódnak, és az istentiszteleteken is szívesen részt vesznek.

Minden hónapban felköszöntik az ünnepeket

A gyülekezetnek mintegy 15 százaléka jár templomba rendszeresen vasárnap délelőttként, ám a többiek is igyekeznek bevonni a közösség életébe. – Mindig előre megtervezzük a következő hónap programját, különösen figyelve azokra is, akik ugyan nem mindig látogatják az istentiszteleteket, de érdeklődők, és ha idejük engedi, a közösségi eseményekre is eljárnak. Évente mintegy 16-20 ilyen rendezvényt tartunk, kezdve az édesanyák és az édesapák napjától az öregek vasárnapjáig, a Násas menti kórustalálkozóig vagy éppen a fiatal házaspáros vasárnapjáig – fejt ki a lelkipásztor. Minden hónapban felköszöntik továbbá az ünnepeket, névre szó-

ló meghívóval is jelezve: fontosak a gyülekezet számára. Ilyenkor még többen gyűlnek össze az istentiszteleten, a születésnapjukat, névnapjukat és házassági évfordulójukat ünneplők mellett a családtagok és talán a barátok is jelen vannak. – Azokról a házastársakról sem feledkezünk meg, akik más felekezethez tartoznak, hiszen a közösségi érzés ezáltal is erősödhet. Emellett gyülekezeti kirándulásokat szervezünk évente általában két alkalommal: ilyenkor velünk tartanak az egyedül élők is, akiknek nincs lehetőségük a családjukkal közösen elmenni valahová – fűzi hozzá Dobri András.

Május elseje apropóján idén például a tarnicai- és a bélesi-tónál jártak, s néhány kellemes órát töltöttek el a bogártelki gyülekezeti háznál is. Ezt az épületet a gyülekezetépítés és az ifjúság nevelésének egyik jelentős állomásaként emlegetik – 2004-ben, a hollandiai Heemstede egyik református gyülekezetével indult kapcsolat nyomán, alapítványi segítséggel vásárolták meg. Az elmúlt években többször táboroztak már itt a kerekdombiak mellett sok más közösség fiataljai (Írisz-telepek, magyarszovátiaiak, bogártelkiek, nádasdaróciak stb.) is, ízelítőt nyerve a Biblia tanításaiból és közösségépítésből egyaránt. Szervezik már az idei nyári táborokat is – az I–IV. és V–VIII. osztályosok, a konfirmandusok és a fiatalok számára, emellett angol nyelvtáborba, művészeti táborba is várják az érdeklődőket –, s reményeik szerint a balmazújvárosi református gyülekezettel kialakított gyümölcsöző kapcsolatuk is sok szép pillanatot ér meg.

Meghallani a fiatalok és az idősök hangját is

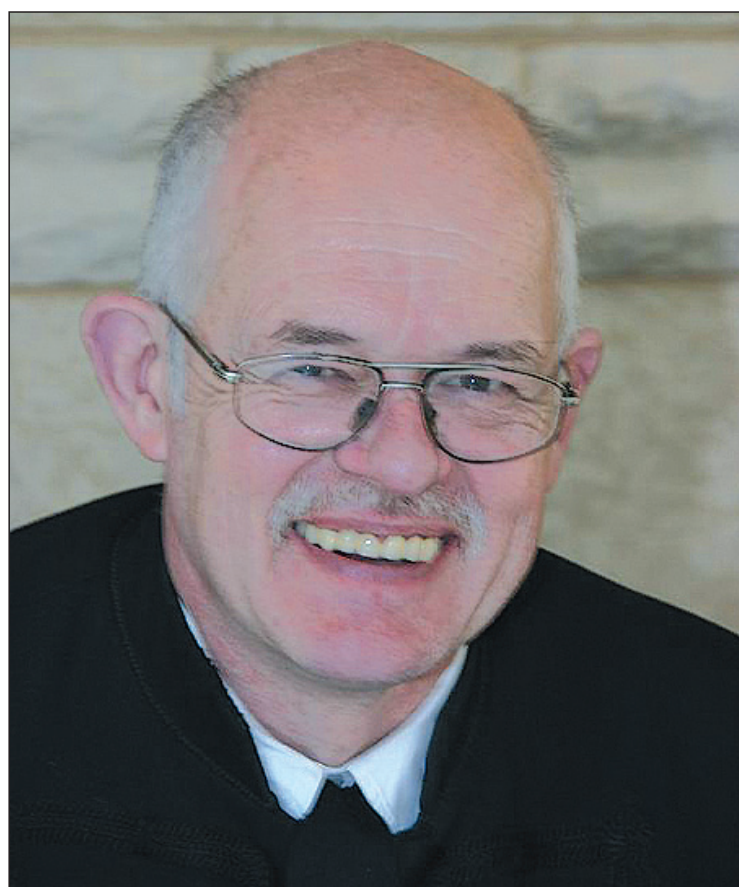
– A rendszerváltás után még inkább tudatosodott bennünk, hogy nagyon sok mindent meg lehet valósítani, ha az emberekre odafigyelünk. Törődni kell velük még akkor is, ha ők maguk sok esetben figyelmen kívül hagyják a mi munkánkat. A lépésről lépésre történő építkezés egyik bi-

zonyítéka az 1991 óta időszaksan megjelenő gyülekezeti értesítőnk, a *Létezőnk*, amelynek a 49. számát éppen pünkösdkor vehetik kezükbe az olvasók – hangsúlyozza a lelkipásztor. A kórustagok különösen szívügyüknek tekintik a gyülekezet életében való állandó részvételt. A templom felszentelésekor alakult meg a kerekdombi vegyeskar, 2005-ben pedig egy másik formáció, a Crescendo kórus jött létre az akkori segédlelkész, Tőkés Attila vezetésével. Míg előbbinél inkább az idősebb, énekelni különösen szerető gyülekezeti tagok vannak többségben, utóbbit fiatalok és fiatal házaspáros alkotják, egy dolog azonban közös mindannyiukban: szép énekükkel hangulatosabbá teszik a közösségi összejöveteleket – nem csak a kerekdombi templomban, de az ország más tájain is. A hagyományokhoz híven mindkét kórus fellép pünkösd másodnapján a Násas menti Kórustalálkozón, amelyet ezúttal a kispácsi templomban tartanak.

A fiatalokkal főként a segédlelkészek foglalkoznak – jelen esetben Török-Csingó Adorján –, akik megpróbálják őket minél inkább bevonni a gyülekezet életébe. Az igehirdetési szolgálat és a bibliaórák mellett a gyermekes családok meglátogatását is ők végzik.

Visszatérő gond a „friss” szülőlk esetében: kire hagyják csemetéjüket, ha közben részt szeretnének venni az istentiszteleten. A Kerekdombon erre is gondoltak: mialatt a szülők Isten igéjét hallgatják a templomban, a gyermekekre a fiatalok vigyáznak, Bogya Krisztina tanárnő, a Crescendo kórus egyik alapító tagja, valamint Kézdi Orsolya és Laczi Enikő pedig havi egy alkalommal gyermekfoglalkozásra várja a legkisebbeket.

A holland Wim és Margriet van der Vooren segítségével a diakóniai munka is hatékonyabban működik az egyházközség berkeiben. A nőszövetség tagjai – akik kéthavonta bibliaórák összejövetelen vesznek részt – segítenek a rászorulóknak igényeinek feltérképezésében, így a segítségnyújtás, problémamegoldás hatékonyabb.

Dobri András: „A rendszerváltás után még inkább tudatosodott bennünk, hogy nagyon sok mindent meg lehet valósítani, ha az emberekre odafigyelünk.”